

Tôi đã nói với mẹ tôi từ lâu là đừng chờ đợi ba làm gì, vì chắc chắn ông sẽ có vợ khác. Mẹ tôi không tin.

Chị tôi có chồng là thiếu tá không quân trực thăng. Chị tôi kể, lúc sắp mất nước, chị tôi chạy vào trại Hoàng hoa Thám (Bộ Tư lệnh Sư đoàn Nhảy dù) tìm tôi để đi cùng, nhưng lúc đó thì tôi đã bị bắt làm tù binh rồi, chị tìm không ra. Trở lại phi trường, vì bị pháo kích quá nặng, chồng chị đã lái phi cơ bay đi cùng với đứa con gái duy nhất. Chị sống như người điên đến khi ba tôi về. Chúng tôi gặp lại nhau mừng mừng tủi tủi, nhưng những ngày vui sum họp của cha con gặp lại nhau chưa được bao lâu, chúng tôi đã có một mặt trận mới để chiến đấu”, Ngô Nhật Tân, cho biết.

“Chị tôi bắt đầu chống đối và gây gổ với ba tôi khi ông kể rằng “quân dân ta dùng súng AK bắn B52 rớt nhiều lắm.” Ông thường nhìn tôi bằng cặp mắt căm thù và đầy nghi ngờ... Tôi nhớ một buổi trưa, khoảng tháng 4 năm 1978, tôi sang nhà của ba tôi để xin ba tôi ít tiền đi chợ vì mẹ con tôi đói quá. Trước đó mấy hôm, tôi đã phải ra chợ lượm vỏ dưa hấu về rửa sạch kho lại cho mẹ tôi ăn. Ông nạt nộ tôi, cho rằng tôi say sưa vào phá nhà cán bộ “cách mạng”, rồi ông hăm dọa sẽ gọi công an đến bắt tôi vì biết tôi trốn trại tù. Tôi cãi lại, “con nghe mẹ kể là lúc đi tập kết, mẹ đã đưa cho ba 3 lượng vàng để phòng thân, nay nếu không cho tiền thì ba có thể trả lại để cho mẹ con sinh sống.” Ông gọi người vợ từ miền Bắc về đưa cho ông cây súng. Bà chạy vào phòng, trở lại với khẩu súng lục trên tay, đưa cho ba tôi. Tôi nhìn thẳng vào mặt ba tôi, đưa hai tay xé bung áo để lộ nguyên bộ ngực của tôi và nói “khi con vào nhà ba, mọi người đều biết là con đang vào nhà ba, không ai nói là “ngụy” đang vào nhà “cách mạng”. Mẹ con kể ngày con sanh ra, bà mẹ chưa đến kịp và chính ba là người đỡ con ra khỏi lòng mẹ. Bây giờ ba bắn con đi.” Tôi dí ngực vào nòng súng của ba tôi. Ông hạ súng xuống, có vẻ bối rối. Tôi tiếp, “nếu ba không bắn

Tu sĩ Ngô Nhật Tân và các sinh viên đại học Carleton và Ottawa

con bây giờ và kêu công an đến bắt con, tôi nay con sẽ vượt biên.” Cũng đêm đó, mẹ tôi dành hết cuộc đời còn lại của bà cho Phật pháp, cho đến cuối đời, tháng Sáu năm 2013”, Ngô Nhật Tân hồi tưởng lại một khoảnh khắc đáng buồn trong đời mà cũng là hoàn cảnh chung của nhiều gia đình người Việt cuối thập niên 70.

ĐẾN MIỀN ĐẤT HỨA

Sau gần ba năm tù đày trong trại, tháng 1 năm 1978, Cộng sản buộc phải tạm thích Ngô Nhật Tân vì tù nhân bị bệnh và chết quá nhiều. Ngô Nhật Tân và nhiều tù nhân được đưa về điều trị tại bệnh viện Phan Thiết. Tháng 2, cùng năm, Cộng sản yêu cầu Ngô Nhật Tân trình diện tại trại tù Vĩnh Thủy. Tháng 4 năm 1978, Ngô Nhật Tân trốn trại và ngày Ngô Nhật Tân xung đột với cha ông cũng là ngày ông vượt biên.

Tháng 12 năm 1978, Ngô Nhật Tân được định cư tại Ottawa, thủ đô Canada. Thời gian đầu, Ngô Nhật Tân được nhà thờ bảo trợ.

“Các linh mục lo cho tôi được vào học tiếng Anh tại đại học Carleton. Ban đêm tôi đi rửa chén tại các nhà hàng, và lau chùi hồ bơi tại các khách sạn để mưu sinh. Tiền kiếm được tôi gửi về giúp cho mẹ và chị tôi đang sống rất cơ cực tại Việt Nam”.

Học đại học Carleton hai năm, Ngô Nhật Tân được

một người bạn bản xứ quen biết từ lúc cùng làm chung với nhau tại một tiệm Home Hardware, giới thiệu vào làm trong một hãng điện tử chuyên cung cấp sản phẩm cho bộ quốc phòng Canada nên Ngô Nhật Tân bỏ học đi làm.

Sau nhiều năm làm việc, Ngô Nhật Tân trở lại với đại học, ban ngày đi làm, ban đêm ghi danh học phân khoa tâm lý. Năm 2002, Ngô Nhật Tân tốt nghiệp với văn bằng cử nhân tâm lý Viện đại học Ottawa. Năm 2012, Ngô Nhật Tân về với trường cũ, xin nghỉ việc, theo học toàn thời gian tại đại học Carleton và năm 2014 hoàn tất bậc Cao học Khoa Tôn giáo và chính trị.

THÊM MỘT LẦN ĐỐI DIỆN VỚI TỬ THẦN

“Lý do tôi theo học Cao học khoa Tôn giáo và Chính trị vì năm 2011 tôi quyết định dứt áo đi tu, trở lại cuộc đời tu sĩ mà tôi đã bỏ dở lúc tôi 17 tuổi. Có thể nói trong tâm tư của tôi, không lúc nào tôi có thể quên được quá khứ là thầy tu, vì thế lúc nào tôi cũng có ước nguyện trở lại tu hành nếu có cơ duyên. Sau khi nhận thấy vợ đã vững chãi trong việc làm, các con đã ổn định và có thể tự lo cho bản thân, tôi muốn sống đời tu sĩ. Vợ tôi là một tín đồ Công giáo thuần thành. Khi nghe tôi nói ước vọng của tôi, vợ tôi chẳng những không chống đối mà nói với tôi “nếu đó là con

đường anh muốn đi và làm cho anh vui thì anh cứ đi, rồi khi nào không thích nữa thì cứ trở về.” Hai con tôi hứa khi nào tôi cần, sẽ mang gạo cho tôi, cho dù hai đứa đã được Rửa tội từ lúc mới lọt lòng mẹ”, Ngô Nhật Tân, nói về quyết định chuyển hướng cuộc đời.

“Sau bao nhiêu năm tìm tòi, tôi biết rõ điều mình mong muốn, nên tôi khăn gói đi Miến Điện, thọ giới Sramanera (giới Sa di) và sau đó là thọ tỳ kheo giới với một thiền sư người Miến Điện tên Sayadaw U Kowida. Buổi lễ thọ giới có thêm 2 thiền sư người Miến Điện và 3 thiền sư người Sri Lanka chứng minh. Sau khi được bốn sư Kowida cho phép về lại Canada để truyền dạy phương pháp thiền định mà tôi đã học được tại trung tâm thiền Yeiktha ở Yangon, tôi chính thức sinh hoạt tại chùa Từ Ân. Hơn 10 năm qua, cứ mỗi lần sắp mãn niên học vào tháng 12 và tháng 4, các trường trung học tại Ottawa gửi học sinh lớp 11 và 12 đến chùa để nghe tôi thuyết trình về đạo Phật. Từ lúc đi tu, tôi đã tạo điều kiện để sinh viên hai trường đại học Carleton và Ottawa đang theo học khoa Tôn giáo đến chùa Từ Ân để tìm hiểu thêm về đạo Phật. Hiện nay, giới trẻ Tây phương đến chùa nghe thuyết trình về đạo Phật rất đông. Ngoài ra, tôi còn được hai Viện đại học thường xuyên mời

thuyết trình tại các lớp học về đạo Phật. Càng tiếp xúc nhiều với người Tây phương, tôi nhận thấy giới trẻ bản xứ rất quan tâm và thích thú với phương pháp thiền định”.

Năm 2014, trong lúc chị còn ba tháng nữa sẽ kết thúc học trình cao học tôn giáo và chính trị, bác sĩ cho biết tôi bị ung thư gan trầm trọng, nếu không chữa trị, tôi chỉ còn sống được nhiều nhất hai năm.

Tôi quyết định không đầu hàng số phận, vừa viết luận án cao học vừa chữa xạ trị. Tháng 9 tôi nộp luận án cao học thì cũng là lúc ung thư gan của tôi bắt đầu phát triển. Tháng 11, hội đồng bác sĩ đề nghị cho tôi vào danh sách thay gan và ngưng xạ trị. Ngay khi vừa hay tin mình bị ung thư gan, tôi mời tất cả Phật tử vào chánh điện chùa Từ Ân và xin phép được tạm ngưng tu hành để về nhà trị bệnh. Mặc dù được bác sĩ cho biết từ khi đưa tên vào danh sách thay gan, bệnh nhân phải chờ đợi ít nhất là một năm vì có rất nhiều người cần thay gan nhưng may mắn chỉ bốn tháng sau, bệnh viện Toronto thông báo cho tôi biết có một lá gan tương xứng hoàn toàn với cơ thể tôi. Ngày 21 tháng 3 năm 2015, tôi được thay gan và đến nay đã được gần ba năm rồi.

Năm 2016, Ngô Nhật Tân nhận được học bổng của đại học Carleton để theo học tiến sĩ chính trị học. Năm 2017, Ngô Nhật Tân đã kết thúc năm thứ hai học trình tiến sĩ đồng thời đảm nhiệm vai trò phụ tá giảng dạy cho sinh viên năm thứ nhất và năm thứ hai khoa chính trị Đại học Carleton. Năm 2018, Ngô Nhật Tân sẽ chính thức giảng dạy tại đại học Carleton môn Phật học.

Hiện nay, Ngô Nhật Tân vẫn tu tại gia và sinh hoạt thường xuyên tại chùa Tích Lan tại Ottawa, giảng dạy giáo lý và thiền cho Phật tử người Tích Lan.

“Không biết khi nào thì tôi sẽ trở lại đời tu sĩ. Chắc là tùy duyên thôi”, Ngô Nhật Tân nói.